

Kiss Benedek

Nyelvem! Anyanyelvem!

Kő Pál barátomnak ajánlom, mert
a mi szavaink kőbe, márványba kívánkoznak.

Nyelvem: anyanyelvem
lobogtatlak, mint zászlót,
édességes nyelvem,
hallgatlak, mint édes madárszót,
sokszorozlak, mint rigók a dalt,
fényesítenélek, mint gyöngyös rózsafüzér
keresztjét, melyen
Krisztus urunk hajdan belehalt
a világszennybe, világmocsokba,
nem vagyok magamban véled,
s csak véled nézhetek kicsire, nagyobbra,
ne hagyj elesnem,
csak ha nem téged kiált a versem,
csak ha nem Te vagy a dunnám, párnám –
nélküled mivé lennék,
lennék a nagyvilágban is
világnagy árván,
téged emtetlek, mint ahogy anyám
emtetett veled valaha,
nélküled megsüketülnék, megvakulnék,
mint a villámtól megszenesedett
útszéli fa,
ami csak arra jó, hogy kányákat ringasson,
nyelvem: én anyanyelvem:
világeleji és világvégi
tündérlány, fejedelmi tündérnagyasszony,
segíts meg, mert futnak előlem, mint a megriadt fürjcsibék, a szavak,
elhálnak benem az édes ígék,
mint a jégverés-verte fürjcsibecsapat,

KISS BENEDEK (1943) költő. Válogatott verseit *Isten csavargója* címmel 2013-ban jelentette meg a Hítel Könyvműhely.

maradj meg éltetőmnek, mint akit a
Mindenség csecsbimbója szoptat,
mint aki világgá kiáltja a Mindenséget,
aminek sugarában
megmozdulnak,
s életre nyurgulnak a jövő napok
s a régen voltak.

Álmodni is, csalódní is

Nullával kezdődik minden napod,
de nem szán az idő, a sunyi percek.
Még egy ilyen fád akarnokot:
álmodni is, csalódní is enged.

Meseországot torz való követ,
ha felébreszt a vekker – s mily hamar!
Sziszüphoszra hullnak sebző kövek.
Mivé lett az örömös munkadal!

S mire az óra az éjfelet üti,
kezdődik a körforgás előlről –
Az Úr az embert azzal hergeli,
hogy álmodni mer messzi szép jövőről.

S mikor a végső számadás jön el,
megköszönjük ezt a cudar harcot
szánni való bús könnyeinkkel.
Ó, az Idő szemfényvesztő zsarnok!

Ordas muskátliillat

Muskátlik hajnali illata
olyan, mint az
ordas szaga,

körülsompolyog,
nem ereszt,
s minden szírom
vérezni kezd.

Édes hajnali társaim!
Mit van mit bámulni
egy muskátlin?

Pompás, vérvörös ínye húsán?
lucskos, tömött
zöldje virtusán?

Ezt csak az tudja, ki reves
levegőben
lihegni kezd.

Bűzös szoba,
korhadt lakás,
deszkákon
fénycsíbor cikáz,
aztán nedvet kap, kirügyezik,
az álom
megkeseredik -

de muskátlik hajnali illata
olyan, mint az
ordas maga,
ruganyos,
illékony,
ragadozó,
éjszakáinkra álmot hozó.

S az ordas
- bordáján delejes cseppek -
ugyanúgy fázik, mint mi,
s retteg.